

Фіндус сидів у своїй хатині й малював. "Ну ж і гарний малюнок у мене вийшов, – подумав він. – Подарую його Петсонові".
– Петсоне! – погукав Фіндус. – Я дещо для тебе маю!
Але дідуньо цього не почув. Його ніде поблизу не було.

– Петсоне-е-е! – долинуло з другого кутка саду.

Фіндус зліз із хатини додолу.

– Ти в столярні? – крикнув кіт та й побіг туди.

Петсон завжди щось тесав і стругав. Але тепер його в столярні не було, хоч двері стояли відчинені. Здавалося, зовсім недавно Петсон там майстрував.

– Петсоне! – знову гукнув Фіндус.

– Петсоне-е-е! – долинуло з другого кутка саду.

